Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2018. gada 3. maijā*

Eiropas Savienības preču zīme – Spēkā neesamības atzīšanas process – Eiropas Savienības trīsdimensiju preču zīme – Gūžas protēzes daļas forma – Eiropas Savienības grafiska preču zīme, kas attēlo gūžas protēzes daļu – Eiropas Savienības preču zīme, ko veido rozā krāsas tonis – Pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu atsaukšana un spēkā neesamības atzīšanas procesa izbeigšana – Preču zīmes īpašnieka apelācijas sūdzība, ar kuru lūdz atcelt lēmumus par procesa izbeigšanu – Apelācijas sūdzības nepieņemamība apelācijas padomē – Regulas (EK) Nr. 207/2009 59. pants (tagad Regulas (ES) 2017/1001 67. pants)

Apvienotās lietas T-193/17, T-194/17 un T-195/17

CeramTec GmbH, Plohingena [*Plochingen*] (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja *A. Renck* un *E. Nicolás Gómez*, vēlāk – *A. Renck*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Hanf*, pārstāvis,

atbildētājs,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

C5 Medical Werks, Lielais kanjons [*Grand Junction*], Kolorādo (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *S. Naumann*, advokāts,

par divām prasībām, kas celtas par *EUIPO* Apelācijas ceturtās padomes 2017. gada 15. februāra lēmumiem lietā R 929/2016-4, R 928/2016-4 un R 930/2016-4 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesiem starp *C5 Medical Werks* un *CeramTec*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. M. Kolinss [*A. M. Collins*], tiesneši R. Barentss [*R. Barents*] un J. Pasers [*J. Passer*] (referents),

sekretārs: J. Dragans [*I. Dragan*], administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2017. gada 27. martā,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2017. gada 13. jūnijā,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2017. gada 7. jūnijā,

ņemot vērā Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja 2017. gada 14. decembra lēmumu par lietu no T-193/17 līdz T-195/17 apvienošanu tiesvedības mutvārdu daļā un galīgā nolēmuma taisīšanai,

pēc tiesas sēdes 2018. gada 17. janvārī

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasītāja *CeramTec GmbH* ir vairāku Eiropas Savienības preču zīmju īpašniece, šīs preču zīmes ir šādas:

– rozā krāsas *Pantone 677 C* trīsdimensiju preču zīme Nr. 10214179:

– rozā krāsas *Pantone 677 C* trīsdimensiju preču zīme Nr. 10214112:

– un trīsdimensiju preču zīme Nr. 10214195, ko veido rozā krāsa *Pantone 677 C*:

.

2 Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*) šīs preču zīmes reģistrēja attiecīgi 2013. gada 20. jūnijā, 12. aprīlī un 26. martā, pamatojoties uz izmantošanas rezultātā iegūtu atšķirtspēju, izmantojot preču zīmes kā Eiropas Savienības preču zīmes attiecībā uz precēm, kas ietilpst 10. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: "keramiskās daļas osteosintēzes, locītavu virsmu aizvietošanas, kaulu atstatuma nodrošināšanas elementu implantātiem; gūžas locītavu lodes (augšstilba galviņas), gūžas locītavu virsmas/locītavu iedobumi un ceļa locītavu daļas; visas iepriekš minētās preces pārdošanai implantātu izgatavotājiem".

3 2014. gada 31. janvārī persona, kas iestājusies lietā – *C5 Medical Werks* –, iesniedza *EUIPO* pieteikumus par prasītājas preču zīmju (turpmāk tekstā –"strīdus preču zīmes") spēkā neesamības atzīšanu, pamatojoties uz grozīto Padomes (EK) Regulu Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)). Minētie pieteikumi bija balstīti uz pamatiem, kuri izklāstīti Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a)–e) apakšpunktā (tagad Regulas 2017/1001 7. panta 1. punkta a)–e) apakšpunkts), katru no šīm normām aplūkojot kopsakarā ar minētās regulas 52. panta 1. punkta a) apakšpunktu (tagad Regulas 2017/1001 59. panta 1. punkta a) apakšpunkts), kā arī pamatu saistībā ar ļaunticību Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta (tagad Regulas Nr. 2017/1001 59. panta 1. punkta b) apakšpunkts) izpratnē.

4 Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza šos pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu, atbildot uz divām prasībām saistībā ar preču zīmes pārkāpumu, kuras prasītāja, balstoties uz strīdus preču zīmēm, attiecīgi 2013. gada 11. un 13. decembrī bija cēlusi *Landgericht Stuttgart* (Štutgartes apgabaltiesa, Vācija) un *tribunal de grande instance de Paris* [Parīzes Vispārējā pirmās instances tiesa] (Francija).

5 2016. gada 7. aprīlī persona, kas iestājusies lietā, informēja *EUIPO*, ka, atbildot uz prasību saistībā ar preču zīmes pārkāpumu, kas celta *tribunal de grande instance de Paris*, tā 2016. gada 15. februārī ir cēlusi pretprasību par strīdus preču zīmju spēkā neesamības atzīšanu un ir atsaukusi savus *EUIPO* iesniegtos pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu, neskarot jebkādu turpmāku prasību tiesā.

6 2016. gada 21. aprīlī Anulēšanas nodaļa izbeidza procesus šajās lietās un nolēma, ka personai, kas iestājusies lietā, ir jāatlīdzina prasītājas izdevumi, kuri radušies saistībā ar spēkā neesamības atzīšanas procesu.

7 2016. gada 19. maijā prasītāja iesniedza trīs apelācijas sūdzības par Anulēšanas nodaļas lēmumiem par lietu izbeigšanu, tostarp norādot, ka procesu izbeigšanai tāpēc, ka persona, kas iestājusies lietā, tos neturpina, bija vajadzīga prasītājas piekrišana, ka [pieteikuma] atsaukšana ir notikusi vēlīnā procesa stadijā un tai ir bijusi liegta iespēja saņemt labvēlīgu lēmumu attiecībā uz strīdus preču zīmju spēkā esamību. Turklāt šis atsaukums esot procesa pārkāpums.

8 Apelācijas ceturtā padome ar trim lēmumiem, kas 2017. gada 15. februārī pieņemti attiecīgi lietās R 929/2016-4, R 928/2016-4 un R 930/2016-4 (turpmāk tekstā – "apstrīdētie lēmumi"), noraidīja prasītājas apelācijas sūdzības kā nepieņemamas, uzskatot, ka Anulēšanas nodaļas 2016. gada 21. aprīļa lēmumi prasītāju ietekmējuši labvēlīgi.

9 Apelācijas padome būtībā konstatēja, ka ar Anulēšanas nodaļas 2016. gada 21. aprīļa lēmumiem nav radītas nekādas negatīvas sekas strīdus preču zīmju statusam un ka tie nav "lēmumi, kas ietekmējuši nelabvēlīgi", jo preču zīmes joprojām ir reģistrētas *EUIPO* reģistrā un ir nolemts, ka personai, kas iestājusies lietā, ir jāatlīdzina prasītājas izdevumi.

10 Turklāt Apelācijas padome uzskatīja, ka iesniegumi par pieteikumu atsaukšanu ir formulēti, ievērojot procesuālās normas, un ka to sekas ir tādas, ka spēkā neesamības atzīšanas procesiem ir zudis to priekšmets. Tāpat arī Regulas Nr. 207/2009 56. panta 1. punkts (tagad Regulas 2017/1001 63. panta 1. punkts) neļaujot preču zīmes īpašniekam lūgt pieņemt labvēlīgu lēmumu attiecībā uz tā preču zīmes spēkā esamību.

11 Papildu tam – nevienā no Regulas Nr. 207/2009 vai Komisijas Regulas (EK) Nr. 2868/95 (1995. gada 13. decembris), ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.) (atcelta ar deleģēto Komisijas Regulu (ES) 2017/1430 (2017. gada 18. maijs)), ar ko papildina Regulu Nr. 207/2009 un atceļ Regulu Nr. 2868/95 un Regulu (EK) Nr. 216/96) (OV 2017, L 205, 1. lpp.), normām neesot rodams pamatojums viedoklim, saskaņā ar kuru vienas puses pieteikuma atsaukšanai ir nepieciešama strīdus preču zīmes īpašnieka piekrišana. Prasītājas argumenti par pretējo, kas balstīti, pirmkārt, uz teoriju par spēkā neesamības atzīšanas procesa turpināšanu pēc atteikšanās no strīdus preču zīmes un, otrkārt, dalībvalstīs vispārēji atzītu procesa tiesību principu piemērošanu, proti, principiem, uz kuriem ir veikta atsauce Regulas Nr. 207/2009 83. pantā (tagad Regulas 2017/1001 107. pants), attiecoties uz atšķirīgām un tātad nesalīdzināmām situācijām.

12 Visbeidzot Apelācijas padome uzskatīja, ka persona, kas iestājusies lietā, iesniedzot pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu, nav varējusi rīkoties ļaunticīgi, ņemot vērā, ka šie pieteikumi tika iesniegti pašā [procesa] sākumā un to atsaukšana vēlākā procesa posmā ne tik nevarēja būt ļaunprātīga. Apelācijas padomes ieskatā, eventuālā "neērtība", kas saistīta ar prasītājas izdevumu apmēru, ir regulēta Regulas 207/2009 85. panta 3. punktā (tagad Regulas 2017/1001 109. panta 4. punkts).

Lietas dalībnieku prasījumi

13 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdētos lēmumus;

– piespriest *EUIPO* vai personai, kas iestājusies lietā, ja tā kļūst par lietas dalībnieci, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasības;

– piespriest prasītājai atlīdzināt *EUIPO* tiesāšanās izdevumus.

15 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasības;

– piespriest prasītājai atlīdzināt personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumus;

– piespriest prasītājai segt savus tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

16 Pamatojot savu prasību, prasītāja izvirza divus pamatus, kas izriet no, pirmkārt, Regulas Nr. 207/2009 59. un 75. panta (tagad Regulas Nr. 2017/1001 67. pants un 94. pants) pārkāpuma un, otrkārt, Regulas Nr. 207/2009 75. panta un 83. panta pārkāpuma.

Par pirmo pamatu – Regulas Nr. 207/2009 59. un 75. panta pārkāpumu

Par pirmā pamata pirmo daļu – nepareizu jēdziena "lēmums, kas ietekmējis nelabvēlīgi" interpretāciju

17 Pirmais pamats ir iedalāms divās daļās. Saistībā ar pirmo daļu prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā izvēlējusies nepareizu jēdziena "lēmums, kas ietekmējis nelabvēlīgi" interpretāciju. Apelācijas padome neesot ņēmusi vērā negatīvās sekas, kas saistītas ar galīga lēmuma pēc būtības neesamību; šāds lēmums, kuram ir *res judicata* spēks, dod iespēju nepieļaut jauna pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniegšanu atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 56. panta 3. punktam un 100. panta 2. punktam (tagad Regulas 2017/1001 63. panta 3. punkts un 128. panta 2. punkts). Tāpēc prasītājai esot liegta interese turpināt procesu *EUIPO* un tiesiskā noteiktība, kura būtu ļāvusi atturēt personu, kas iestājusies lietā, no jaunas prasības celšanas *tribunal de grande instance de Paris*.

18 Šajā ziņā prasītāja it īpaši atsaucas uz 2011. gada 24. marta spriedumu *Ferrero*/ITSB (C-552/09 P, EU:C:2011:177, 39.–44. punkts), kurā Tiesa esot atzinusi, ka negatīvajām sekām, kas saistītas ar galīga lēmuma pēc būtības neesamību pēc tam, kad notikusi atteikšanās no preču zīmes, ir nozīme, vērtējot prasītājas interesi procesa turpināšanā.

19 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

20 Atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 59. panta pirmajam teikumam "apelāciju [apelācijas sūdzību] var iesniegt jebkura puse, kas iesaistīta procesā un ko lēmums ietekmējis nelabvēlīgi".

21 No šīs normas izriet, ka tad, kad lēmums labvēlīgi ietekmē kādu pusi, šī puse nav tiesīga iesniegt apelācijas sūdzību Apelācijas padomē.

22 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasītājam ir jābūt interesei, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts (spriedumi, 1995. gada 14. septembris, *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, T-480/93 un T-483/93, EU:T:1995:162, 59. punkts, un 2004. gada 16. septembris, *Metro-Goldwyn-Mayer Lion*/ITSB – *Moser Grupo Media* ("Moser Grupo Media"), T-342/02, EU:T:2004:268, 44. punkts). Šāda interese ir vienīgi tad, ja pati šī akta atcelšana var radīt tiesiskas sekas (šajā ziņā skat. spriedumu, 1986. gada 24. jūnijs, *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija, 53/85, EU:C:1986:256, 21. punkts).

23 Apstrīdēto lēmumu 12. un 14. punktā Apelācijas padome pamatoti ir uzskatījusi, ka lēmumi, ar kuriem Anulēšanas nodaļa ir izbeigusi spēkā neesamības atzīšanas procesus, nav kaitējuši prasītājai, jo strīdus preču zīmes joprojām ir reģistrētas *EUIPO* reģistrā. Tāpat Apelācijas padome pamatoti ir uzskatījusi, ka pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu atsaukšanas dēļ lietām ir zudis priekšmets un tāpēc vairs nav jāpieņem tiešs lēmums par šo pieteikumu noraidīšanu.

24 Tomēr prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā nav ņēmusi vērā "citas negatīvās sekas", kuras noteikti esot radījusi procesu izbeigšana. Faktiski prasītāja esot ieguvusi mazāk, nekā norādījusi savos prasījumos, jo vienīgi galīgs lēmums pēc būtības būtu devis iespēju nepieļaut, ka tā pati puse iesniedz otru pieteikumu par tās pašas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, balstoties uz tiem pašiem pamatiem, uz kuriem tiesvedībā *tribunal de grande instance de Paris*.

25 Prasītāja balsta savu argumentāciju uz teoriju par spēkā neesamības atzīšanas procesa turpināšanu pēc atteikšanās no strīdus preču zīmes, kā tā izrietot no 2011. gada 24. marta sprieduma *Ferrero*/ITSB (C-552/09 P, EU:C:2011:177, 39.–44. punkts).

26 Tomēr izskatāmajā lietā šī judikatūra nav piemērojama, kā Apelācijas padome to pamatoti ir konstatējusi apstrīdēto lēmumu 19. punktā.

27 Proti, pretēji faktiskajiem apstākļiem izskatāmajās lietās, 2011. gada 24. marta spriedums *Ferrero*/ITSB (C-552/09 P, EU:C:2011:177) attiecās uz pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja, nevis strīdus preču zīmes iesniedzējas procesuālo stāvokli. Kā to pamatoti ir konstatējis *EUIPO*, minētajā lietā tika atsaukta strīdus preču zīme, nevis pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu.

28 Turklāt ir jānorāda, ka lietā, kas bija pamatā 2011. gada 24. marta spriedumam *Ferrero*/ITSB (C-552/09 P, EU:C:2011:177), atteikšanās no strīdus preču zīmes pati par sevi nevarēja būt pamats, lai prasītājas iesniegtajai apelācijas sūdzībai vispār zustu priekšmets, un prasītāja saglabāja interesi panākt gan pārsūdzētā sprieduma, gan apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ņemot vērā, ka atteikšanās [no preču zīmes] un pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu nerada vienas un tās pašas sekas. Faktiski, ja Eiropas Savienības preču zīme, no kuras notikusi atteikšanās, izbeidz radīt sekas vienīgi no šīs atteikšanās reģistrācijas brīža, tad attiecībā uz Eiropas Savienības preču zīmi, kas atzīta par spēkā neesošu, tiks uzskatīts, ka tā jau no paša sākuma nav radījusi nekādas sekas atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (1993. gada 20. decembris) (OV 1994, L 11, 1. lpp.) 54. panta 2. punktam (tagad Regulas Nr. 207/2009 55. panta 2. punkts, kas kļuvis par Regulas 2017/1001 62. panta 2. punktu). Tāpēc prasītāja varēja gūt labumu no apelācijas sūdzības (spriedums, 2011. gada 24. marts, *Storck*/ITSB, C-552/09 P, EU:C:2011:177, 42.–44. punkts).

29 Izskatāmajā lietā, ja prasītāja būtu panākusi pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu noraidīšanu, tam nebūtu bijis nekādu tiesisko seku attiecībā uz strīdus preču zīmju statusu, jo tās turpinātu būt reģistrētas *EUIPO* reģistrā no brīža, kurā tās tika reģistrētas.

30 Turklāt ir jākonstatē, ka prasītāja kļūdaini interpretē 2011. gada 24. marta spriedumu *Ferrero*/ITSB (C-552/09 P, EU:C:2011:177), apgalvojot, ka Tiesa šajā lietā ir nospriedusi, ka "citām negatīvajām sekām", ko rada galīga lēmuma pēc būtības neesamība, ir nozīme, vērtējot tiesisko interesi procesa turpināšanā. Faktiski Tiesa vienīgi konstatēja, kā tas ir norādīts iepriekš 28. punktā, ka preču zīme, kas atzīta par spēkā neesošu, tiks uzskatīta par tādu, kura no paša sākuma nav radījusi nekādas sekas atbilstoši Regulas Nr. 40/94 54. panta 2. punktam ar visām no šādas spēkā neesamības izrietošajām sekām.

31 Turklāt prasītājas argumentācija, saskaņā ar kuru tai esot bijusi interese spēkā neesamības atzīšanas procesa turpināšanā tāpēc, ka paralēli notiek tiesvedība valsts tiesās, ir pretrunā pastāvīgajai judikatūrai, atbilstoši kurai interesei apstrīdētā akta atcelšanā ir jābūt tādai, kas ir radusies un pastāvoša (skat. spriedumu, 1992. gada 17. septembris, *NBV* un *NVB*/Komisija, T-138/89, EU:T:1992:95, 33. punkts un tajā minētā judikatūra), un to novērtē dienā, kurā prasība ir celta (spriedumi, 1963. gada 16. decembris, *Forges de Clabecq*/Augstā iestāde, 14/63, EU:C:1963:60, 748. lpp., un 2015. gada 25. marts, *Evropaïki Dynamiki*/EMSA, T-297/09, nav publicēts, EU:T:2015:184, 41. punkts). Ja interese, uz kuru atsaucas prasītājs, skar tā tiesisko stāvokli nākotnē, tam ir jāpierāda, ka ietekme uz šo nākotnes stāvokli ir neapstrīdama. Prasītājs nevar atsaukties uz nākotnes un nenoteiktām situācijām, lai pamatotu savu interesi lūgt apstrīdētā akta atcelšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 1992. gada 17. septembris, *NBV* un *NVB*/Komisija, T-138/89, EU:T:1992:95, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Faktiski Anulēšanas nodaļas 2016. gada 21. aprīļa lēmumu atcelšana noteikti nebūtu bijis pamats, lai pieņemtu labvēlīgu lēmumu pēc būtības attiecībā uz strīdus preču zīmju spēkā esamību, līdz ar to interese, uz kuru atsaucas prasītāja, attiecas uz nākotnē iespējamu un nenoteiktu tiesisko situāciju.

33 No šī paša skatpunkta, kā Apelācijas padome pamatoti ir norādījusi apstrīdēto lēmumu 15. punktā, jautājums par to, vai lēmums ir nelabvēlīgi ietekmējis prasītāju, ir jāvērtē, ņemot vērā aktuālo procesu, nevis attiecībā uz vai saistībā ar citiem procesiem. Līdz ar to ir jāapstiprina Apelācijas padomes argumentācija, saskaņā ar kuru citu procesu esamībai Eiropas Savienības preču zīmju tiesās nav ietekmes attiecībā uz Apelācijas padomē izskatāmās apelācijas sūdzības pieņemamības nosacījumiem.

34 Visbeidzot nav jāatbild uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu atsaukšanai neesot *res judicata* spēka tiesvedībā *tribunal de grande instance de Paris*. Kā to ir norādījis *EUIPO*, Apelācijas padomes apsvērumi attiecībā uz teoriju par *res judicata* spēku ir tikuši izvirzīti pilnības labad un tiem nav ietekmes uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

35 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jākonstatē, ka Apelācijas padome nav pieļāvusi kļūda tiesību piemērošanā, secinot, ka Anulēšanas nodaļas lēmumi ir labvēlīgi ietekmējuši prasītāju Regulas Nr. 207/2009 59. panta izpratnē.

36 Attiecīgi pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par pirmā pamata otro daļu – nepietiekamu pamatojumu

37 Prasības pieteikumu 54. punktā prasītāja uzdod jautājumu, vai Apelācijas padome patiešām ir veikusi atsauci uz pieņemamības nosacījumu, kas paredzēts Regulas Nr. 207/2009 59. pantā, kurā izmantots jēdziens "adversely affected" (lēmums ietekmējis nelabvēlīgi), lai gan tā vairākkārt esot atsaukusies uz jēdzienu "negatively affected" (negatīvi ietekmējis).

38 Turklāt prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā nav pietiekami vērtējusi argumentus attiecībā uz negatīvajām sekām, ko rada galīgo lēmumu pēc būtības neesamība.

39 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šos argumentus.

40 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 75. pantu *EUIPO* savos lēmumos ir jānorāda pamatojums. Saskaņā ar judikatūru šī pienākuma norādīt pamatojumu tvērums ir tāds pats, kāds izriet no LESD 296. panta, saskaņā ar kuru akta autora argumentācijai ir jābūt skaidrai un nepārprotamai, un tai ir divkāršs mērķis, proti, dot iespēju, pirmkārt, ieinteresētajām personām zināt veiktā pasākuma pamatojumu, lai ļautu tām aizstāvēt savas tiesības, un, otrkārt, Eiropas Savienības tiesai veikt kontroli attiecībā uz lēmuma tiesiskumu (skat. spriedumus, 2012. gada 6. septembris, *Storck*/ITSB, C-96/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:537, 86. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2009. gada 2. aprīlis, *Zuffa* /ITSB ("ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP"), T-118/06, EU:T:2009:100, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Tā tas ir izskatāmajā lietā. No apstrīdēto lēmumu 12.–16. punkta, kā arī to virsraksta "Appellant not adversely affected" izriet, ka Apelācijas padome ir izmantojusi izteicienu "negatively affected", lai paskaidrotu lēmuma, kas nelabvēlīgi ietekmējis [kādu no pusēm,] jēdzienu. Ņemot vērā, ka prasītāja ir spējusi izveidot savu argumentāciju attiecībā uz šo jēdzienu, it īpaši savu prasības pieteikumu A daļā, ir jākonstatē, ka prasītāja tātad ir sapratusi paskaidrojumus, kurus Apelācijas padome šajā ziņā ir formulējusi apstrīdētajos lēmumos.

42 Turklāt prasītāja nevar pārmest Apelācijas padomei, ka tā nepietiekami pamatojusi apstrīdētos lēmumus attiecībā uz tiesiskajām sekām, kuras izriet no galīga lēmuma pēc būtības neesamības, jo izskatāmajā lietā nav piemērojama teorija par spēkā neesamības atzīšanas procesa turpināšanu pēc atteikšanās no strīdus preču zīmes, kā tā izriet no judikatūras (spriedums, 2011. gada 24. marts, *Ferrero* /ITSB, C-552/09 P, EU:C:2011:177).

43 No tā izriet, ka Apelācijas padomes sniegtais pamatojums ir ļāvis prasītājai saprast argumentāciju, uz kuru ir balstīti apstrīdētie lēmumi, un Vispārējai tiesai – īstenot tās kontroli attiecībā uz vērtējuma, kuru Apelācijas padome veikusi šajā ziņā, pamatotību.

44 Ir jānoraida arī pirmā pamata otrā daļa un attiecīgi pirmais pamats kopumā.

Par otro pamatu – Regulas Nr. 207/2009 75. un 83. panta pārkāpumu

Par otrā pamata pirmo daļu – dalībvalstīs vispārēji atzītu procesa tiesību principu jēdziena nepareizu interpretāciju

45 Otrais pamats ir iedalāms divās daļās. Saistībā ar pirmo daļu prasītāja norāda, ka Apelācijas padome nepareizi ir interpretējusi Regulas Nr. 207/2009 83. pantā ietverto jēdzienu "procesa tiesību principi".

46 Prasītāja balstās uz šo pantu, lai pamatotu apgalvojumu, ka, tā kā Regulā Nr. 207/2009 nav normu, kurās paredzēta vienpusēja iespēja atsaukt pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, būtu jāpiemēro dalībvalstīs vispārēji atzīts procesa tiesību princips, saskaņā ar kuru pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu neesot iespējams izbeigt bez strīdus preču zīmes īpašnieka piekrišanas neatkarīgi no procesa posma.

47 Apelācijas padome kļūdaini esot izslēgusi Regulas Nr. 207/2009 83. panta piemērošanas iespēju tāpēc vien, ka atsevišķās Savienības dalībvalstīs nav paredzēts spēkā neesamības atzīšanas process valsts preču zīmju birojā un tiesvedībās piemērojamie principi nevar tikt transponēti procesos, kuri notiek Apelācijas padomē.

48 Katrā ziņā strīdus preču zīmes īpašnieka piekrišana vienmēr esot vajadzīga gadījumā, kad [pieteikuma] atsaukšana notiek vēlīnā procesa posmā, lai nepieļautu, ka puse, kura atsakās no pieteikuma, ļaunprātīgi izmanto procesa izbeigšanu.

49 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

50 Regulas Nr. 207/2009 83. pantā ir paredzēts, ka, ja šajā regulā, īstenošanas regulā, noteikumos par samaksu vai Apelācijas padomes procesa noteikumos nav noteikti procesuāli noteikumi, *EUIPO* ievēro dalībvalstīs vispārēji atzītus procesa tiesību principus. Šī norma var tikt piemērota vienīgi gadījumā, ja procesa noteikumos ir robs vai neskaidrība (spriedumi, 2009. gada 3. decembris, *Iranian Tobacco* /ITSB – *AD Bulgartabac* ("Bahman)", T-223/08, nav publicēts, EU:T:2009:481, 26. punkts, un 2010. gada 13. septembris, *Travel Service*/ITSB – *Eurowings Luftverkehrs* ("smartWings"), T-72/08, nav publicēts, EU:T:2010:395, 76. punkts).

51 Ir jākonstatē, ka izskatāmajā lietā pastāv procesa noteikumi attiecībā uz šo jautājumu. Apelācijas padome apstrīdēto lēmumu 18. punktā pamatoti ir tieši atsaukusies uz Regulas Nr. 207/2009 85. panta 3. punktu, kurā skaidri regulētas pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu atsaukšanas sekas. Šajā punktā ir paredzēts, ka puse, kura izbeidz procesu, atsaucot pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, uzņemas otras puses samaksas un izdevumus. Kā pamatoti ir norādījis *EUIPO*, šīs normas esamības loģiskais pamats ir izskaidrojams vienīgi ar likumdevēja gribu noteikt, ka pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu atsaukšana ir vienpusēja.

52 Turklāt Apelācijas padomes prezidija 2009. gada 16. jūnija lēmumā 2009-1 par norādījumiem procesa apelācijas padomēs pusēm nav paredzēti nekādi ierobežojumi attiecībā uz pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu atsaukšanu, taču II sadaļas "Apelācijas sūdzību pieņemamība" I nodaļas "Atsaukšana" 3. punktā ir vienīgi norādīts, ka puses var atsaukt savu "pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu".

53 Lai gan Regulas Nr. 207/2009 83. pantā šie norādījumi nav skaidri paredzēti, tie ir tikuši sagatavoti saskaņā ar Apelācijas padomju procesa noteikumiem, uz kuriem ir veikta atsauce Regulas Nr. 207/2009 83. pantā. Turklāt Tiesas judikatūrā attiecībā uz tiesvedībām preču zīmju jomā ir atsauces uz norādījumiem pusēm, tāpat kā uz Regulu Nr. 207/2009 un tās īstenošanas regulu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2014. gada 30. janvāris, *Fercal*/ITSB, C-324/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:60, 11. punkts).

54 Tāpēc prasītāja procesā Apelācijas padomē nevar atsaukties uz neviendabīgām valstu tiesību normām attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas pieteikuma atsaukšanu un tajā pašā laikā neņemt vērā norādījumus pusēm, "kurus tās tiek lūgtas apzinīgi ievērot, lai nodrošinātu pienācīgu procesa norisi" atbilstoši minēto norādījumu 2. punktam.

55 Visbeidzot pamatnostādņu attiecībā uz Eiropas Savienības preču zīmju izvērtēšanu D nodaļas "Atcelšana" 1. iedaļas "Procesa jautājumi" 7.3.2. punktā ir skaidri izklāstīts, ka pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs jebkurā procesa brīdī var atsaukt savu pieteikumu un ka *EUIPO* informē preču zīmes īpašnieku par atsaukšanu, izbeidz procesu un pieņem lēmumu attiecībā uz izdevumiem.

56 Protams, lai gan šīs pamatnostādnes nav juridiski saistošs akts, tomēr *EUIPO* izpilddirektora 2017. gada 1. februāra lēmums Nr. EX-16-7 par minēto pamatnostādņu pieņemšanu arī ir ticis pieņemts saskaņā ar Regulu Nr. 207/2009, proti, pamatojoties uz tās 128. panta 4. punkta a) apakšpunktu (tagad Regulas 2017/1001 157. panta 4. punkta a) apakšpunkts).

57 No tā izriet, ka jautājums, ko izraisījuši prasītājas argumenti izskatāmajā lietā, ir regulēts piemērojamajās procesa normās, līdz ar to izskatāmajā lietā nav piemērojams Regulas Nr. 207/2009 83. pants.

58 Pat pieņemot, ka Regulas Nr. 207/2009 83. pants ir piemērojams, ir šaubas, vai "nozarē vispārēji atzīti procesa tiesību principi" var tikt izsecināti no valstu tiesību normām un judikatūras attiecībā uz civilprocesu, ņemot vērā, ka *EUIPO* apelāciju padomes, neraugoties uz tām un to locekļiem piešķirtajām neatkarības garantijām, tomēr ir *EUIPO* instances, nevis tiesu iestādes (spriedums, 2012. gada 8. marts, *Arrieta D. Gross*/ITSB – *International Biocentric Foundation* u.c. ("BIODANZA"), T-298/10, nav publicēts, EU:T:2012:113, 105. punkts).

59 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru persona, kas iestājusies lietā, ir ļaunprātīgi pārkāpusi procesu, atsaucot savus pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu vēlīnā procesa posmā pēc tam, kad bija cēlusi pretprasības *tribunal de grande instance de Paris*, ir jāizklāsta šādi apsvērumi.

60 No Tiesas judikatūras izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 56. panta 1. punkta a) apakšpunktu (tagad Regulas 2017/1001 63. panta 1. punkta a) apakšpunkts) pieteikums par preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, kurš balstīts uz absolūtu spēkā neesamības pamatu, neparedz, ka iesniedzējam ir jāpierāda interese [iesniegt šādu pieteikumu], jo absolūta reģistrācijas atteikuma pamata mērķis ir aizsargāt tā pamatā esošās vispārējās intereses. Tā kā *EUIPO* vērtējums ir veicams, ievērojot vienīgi vispārējās intereses, kas ir Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkta, kā arī 56. panta 1. punkta a) apakšpunkta pamatā, pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja potenciālajām vai faktiskajām ekonomiskajām interesēm nav nozīmes un attiecīgi nevar būt runa par pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja īstenotu "tiesību ļaunprātīgu izmantošanu". No tā izriet, ka spēkā neesamības atzīšanas procesā atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 56. panta 1. punkta a) apakšpunktam nav nozīmes jautājumam par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu (spriedums, 2014. gada 19. jūnijs, *Donaldson Filtration Deutschland*/*ultra air*, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, 39., 42. un 46. punkts).

61 *A fortiori* tas, ka persona, kas iestājusies lietā, atsaukusi savus pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu, nevar tikt vērtēts kā veikts ar nodomu "ļaunprātīgi izmantot sistēmu", kā to apgalvo prasītāja.

62 Katrā ziņā tas, ka persona, kas iestājusies lietā, ir atsaukusi pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu, nerada nekādas tiesiskās sekas prasītājai, kura joprojām ir strīdus preču zīmju īpašniece. Proti, tā nevar pieprasīt pastiprinātu aizsardzību attiecībā uz reģistrētām preču zīmēm.

63 Visbeidzot ir jākonstatē, ka prasītāja ne savos rakstveida apsvērumos, ne tiesas sēdē nav iesniegusi nevienu pārliecinošu elementu, kas ļautu pierādīt, ka attiecībā uz to ir notikusi tiesību ļaunprātīga izmantošana.

64 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otrā pamata otro daļu – valsts tiesību normu nepietiekamu ņemšanu vērā

65 Saistībā ar otrā pamata otro daļu prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā ir izvērtējusi procesuālos noteikumus, kas piemērojami tikai piecās dalībvalstīs, neminot elementus, kurus prasītāja iesniegusi attiecībā uz citām dalībvalstīm, lai pierādītu, ka princips, saskaņā ar kuru "prasība par [preču zīmes] spēkā neesamību" noteiktos apstākļos nevar būt vienpusējas atsaukšanas priekšmets, ir dalībvalstīs vispārēji atzīts procesa tiesību princips. Turklāt Apelācijas padome neesot precizējusi iemeslus, kuru dēļ nav salīdzināmas tiesvedības un procesi [preču zīmju] birojos.

66 Šādi rīkojoties, Apelācijas padome pienācīgi neesot norādījusi sava lēmuma pamatojumu, izvērtējusi dažādās dalībvalstīs piemērojamo tiesību normu formulējumu un tvērumu un īstenojusi savas pārbaudes pilnvaras.

67 Tā kā izskatāmajā lietā nav piemērojams Regulas Nr. 207/2009 83. pants, nav nozīmes prasītājas argumentiem saistībā ar valsts tiesību normu nepietiekamu ņemšanu vērā.

68 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata otrā daļa un attiecīgi otrais pamats un prasības kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

69 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

70 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) Prasības noraidīt.

2) *CeramTec GmbH* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) un *C5 Medical Werks* tiesāšanās izdevumus.

Collins Barents Passer

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 3. maijā.

[Paraksti]